

Helligånden i den gamle pagt

.. set i lyset af NT

Af diakon Eskild Skov Særkjær

Jeg vil indlede med et af de mange vers, vers, hvor Jesus taler om Helligåndens komme i den nye pagt. I Apg 1:8 læser vi, at Jesus siger dette til sine disciple:

”Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem, og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende”.

Når vi læser et udsagn som dette, kunne det godt se ud til, at Helligånden ikke tidligere har været hos de troende, og sådan er der faktisk også en del kristne, der ud fra fx det ovenfornævnte vers tolker det, Jesus siger. De mener derfor også, at det først er på pinsedagen, der er omtalt i Apg 2, at man kan sige, at mennesker kan blive født på ny og dermed frelst. Det er dog forkert forstået! Hvordan det så skal forstås, kommer jeg tilbage til. Vi skal nemlig først se på skriftens vidnesbyrd, der tydeligt viser, at Helligånden altid har været tilstede i verden og i de troende. Lad os begynde med at tænke på Jesu undervisning til Nikodemus i John 3, og hvor han siger: ’Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny’, v. 3. Læg mærke til, at Jesus siger: ’Ingen kan..!’ Og det er i en tid, hvor den nye pagt endnu ikke var kommet – den kom jo først ca. tre år efter, Jesus oprettede den nye pagt ved sit blod.

Faktisk er Helligånden omtalt i alt 30 gange i evangelierne, og dertil inddirekte et utal af gange - hvilket er et bevis på, at Helligånden virker med og var hos de troende i den gamle pagt, som han også er det i den nye pagt. Det ser vi fx meget tydeligt i Lukas, hvorfra jeg vil medtage disse to eksempler.

1: ”Og se, der levede i Jerusalem en mand ved navn Simeon, han var en retfærdig og gudfrygtig mand og ventede Israels trøst (=Messias); og Helligånden var over ham. Og det var varslet ham af Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens Salvede. Han kom nu, tilskyndet af Ånden, ind i helligdommen; og da forældrene bragte barnet Jesus ind for at gøre med det, som skik var efter loven, tog han det i sine arme og priste Gud..”, 2:25-28.

Læg mærke til, at Helligånden nævnes hele tre gange i teksten, et klart vidnesbyrd om, at Simeon levede i tro ved Guds Hellige Ånd. I det næste eksempel, som vi kan læse om i kap. 10, kommer de 70 disciple tilbage til Jesus, som han havde udsendt, og de siger glædestrålende, at selv de onde ånder var dem lydige i hans navn. Og her er det så, at Jesus siger til dem:

”Se, jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og over hele fjendens magt, og han skal slet ikke gøre jer nogen skade. Dog, glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i Himmelen”, vers 19-20.

Læg mærke til, at Jesus her henviser til det samme, som da han sagde til Nikodemus: ’Ingen kan se eller komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny!’ Så når Jesus i Lukas 10 siger til sine disciple, at deres navne er indskrevet i Himmelen, så er det underforstået, at de derfor også må være født på ny – af Helligånden. Det fremgår da også inddirekte af det næste vers, hvor Jesus siger:

”I den samme stund frydede Jesus sig i Helligånden og sagde: Jeg priser dig, Fader, Himmelens og jordens Herre! fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige. Ja, Fader, thi således skete det, som var din vilje”, vers 21.

Som det fremgår af evangelierne, er der altså ingen tvivl om, at Helligånden var hos og med de troende, som levede i den gamle pagt, som det er tilfældet i den nye. Det fremgår da også klart ved, at da Nikodemus spurgte, hvordan det med den nye fødsel kan ske, giver Jesus ham dette svar: 'Er du lærer i Israel og forstår ikke dette'? Af Jesu svar ligger, at det burde han vide, eftersom han er lærer i Israel. Det samme kan man sige om teologerne i dag, hvor en af disse engang sagde, at han i hele sin studietid aldrig har hørt nogen tale om den nye fødsel.

Som vi ser det af Jesu undervisning, er det umuligt for noget menneske at blive frelst, hvis de ikke er født på ny. Også af den grund ved vi, at Helligånden var til stede i den gamle pagt og forvandlede mennesker, som det også er tilfældet i den nye. Vi har allerede set et par eksempler, der med al tydelighed viser dette. Vi skal se på endnu et eksempel. Da farisæerne ikke troede, at Jesus som Davids søn også være hans Herre – henviser han dem til skriften for at bevise dette, idet han først spørger dem:

"Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han? De svarer ham: Davids! Han siger til dem: Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre, når han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, til jeg får lagt dine fjender som en skammel under dine fødder. Når nu David kalder ham Herre, hvorledes kan han så være hans søn? Og inden kunne svare ham..", Matt. 23:42-46a.

Læg mærke til, at Jesus henviser til, at dette har David talt i Ånden. Det samme er fx også det, som Peter henviser til i sin pinseprædiken, og hvor han siger, at 'David forudså, at Kristus skulle opstå, og talte derom', 2:31. Ja, han talte derom, fordi han havde Guds Ånd og var en profet, og således er det med alle bibelens forfattere. Dette henviser Peter da også om i sit andet brev, hvor han skriver:

"Aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskets vilje, en drevne af Helligånden udtalte mennesker (eller mere korrekt: Guds hellige), hvad de fik fra Gud", 2. Pet. 1:21.

Et andet vidnesbyrd om det samme er hentet fra Peters første brev, hvor han med tanke på det, han har talt om i de forrige vers skriver:

"Over den frelse har profeter grublet og grundet, når de profeterede om den nåde, som skulle blive jer til del. De har grundet over, når den tid ville komme, og hvordan den ville være, som Kristi Ånd i dem viste frem til, når den forud vidnede om Kristi lidelser og al den herlighed, som skulle følge derefter. Og det blev dem åbenbaret, at det ikke var sig selv, men jer, de tjente med dette, som nu er blevet jer forkyndt gennem dem, der bragte evangeliet ved Helligånden, som blev sendt fra Himmelen", 1:10-12.

Igen og igen slås det fast, at dét, som profeterne talte om og nedskrev, ikke var deres egne tanker, men at de derimod talte om det, de fik fra Gud ved Helligånden, og grundede efterfølgende over det, de fik fortalt. Af teksterne ser vi også, som GT da også klart vidner om, at dét profeterne havde hørt, ikke kun er beregnet på at blive forstået, når det engang skulle gå i opfyldelse, men at profeterne også talte om det til de troende i deres egen samtid. Går vi fx til det såkaldte troskapitel i Hebr. 11, der netop taler om de troendes gudsforhold i den gamle pagt, så er vidnesbyrdet klart den, at de levede i den samme tro, som vi gør det i dag. Det sker fx, når der om Abraham står, at han 'ventede på staden med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud'. Med et tilbageblik på hans og de andre troendes liv får de da også dette vidnesbyrd:

"Nu står deres hu til et bedre, nemlig til det himmelske fædreland; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en stad", v. 16.

I denne tro levede de, og i denne tro døde de, for, som der står i det samme kapitel:

"I tro døde de uden at have opnået det, hvad der var forjættet; men de så og hilste det i det fjerne og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden..", vers 13.

Således kunne vi se på det ene vidnesbyrd efter det andet, der alle vidner om den tro, de havde fået af Gud ved hans Hellige Ånd. Det er jo netop denne frelsende tro, der gør, at den er velbehagelig for Gud, som der står i det samme kapitel, v. 6. Det er det samme, Paulus med et citat fra GT henviser til i brevet til Rom, hvor han siger:

”I evangeliet åbenbares retfærdigheden fra Gud, af tro til tro, som der står skrevet: Den retfærdige skal leve af tro”, Rom. 1:17.

Vi ser altså igen, at de troende i den gamle pagt havde den samme dyrebare tro som vi i den nye pagt. Ved apostelmødet i Jerusalem, der er omtalt i Apg 15 vidner Peter da også om, at alle, både jøder og hedninger, bliver frelst på den samme måde, nemlig ved Guds Hellige Ånd. I sin tale siger han bl.a. dette til de forsamlede:

”Gud, som kender hjerterne, har givet dem vidnesbyrd ved at give Helligånden til dem ligeså vel som til os. Han gjorde ingen forskel på os og dem, idet han ved troen rensede deres hjerter.. Vi tror.., at vi bliver frelst ved Herren Jesu nåde ganske på samme måde som de”, v. 8-9, 11.

Her ser vi igen, at de troende i den gamle pagt blev frelst på den samme måde som vi i dag, og det er baggrunden for, at Paulus som et eksempel fra den tid skriver: ’Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed’, Rom. 4:3. I det samme kapitel kaldes han endda for ’troens fader’, som i det samme kapitel derfor også bliver omtalt som et forbillede for alle, ’der vandrer i sporene af den tro, vor fader Abraham havde..’. Sådan er den frelsende tro! Han siger derfor videre, at enhver, som ’tror på Ham, som retfærdiggør den ugudelige: ham regnes hans tro til retfærdighed’, I det samme kapitel giver han et andet eksempel med ordene:

”Således priser også David det menneske saligt, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger (med dette udsagn): Salige de, hvis overtrædelser er forladt, og hvis synder er skjult; salig den mand, som Herren ikke tilregner synd”, v. 6-7.

Hvordan forstod han det, han her har vidnet om? Selvfølgelig ved den samme Hellige Ånde, som har overbevist os om syndernes forladelse ved Guds Messias, Kristus.

Jeg kunne fortsætte med mange flere eksempler fra NT, der vidner om, at de troende i den gamle pagt vandrede i tro, og at denne tro blev blevet givet dem på samme måde ved Guds Hellige Ånd, som os i den nye pagt. Dette har vi ganske tydeligt set ud fra de vidnesbyrd, der er omtalt i NT, og selvom vi bedst ser dette i lyset derfra, så kan vi også se det i GT. Lad os nu se på nogle få eksempler derfra:

Det første eksempel, jeg har standset ved, har vi i 1. Mos. 41:10. Her vi læser om Josef i Ægypten, og i teksten spørger Farao sine tjenere:

”Hvor finder vi en mand, i hvem Guds Ånd er som i ham?”

Det næste eksempel har jeg taget fra 2. Mos. 35. I forbindelse med, at tabernaklet skulle indrettes, siger Herren i eksemplet dette til Moses:

”Se, Herren har kaldet Bezal’el, en søn af Hurs søn Uri, af Juda stamme, og fyldt ham med Guds Ånd med kunstsnilde, kløgt og indsigt i alskens arbejde til at udtænke kunstværker og til at arbejde i guld, sølv og kobber..”, 2. Mos. 35:30-32.

Det næste eksempel igen er hentet fra Ezras store syndsbekendelse til Gud, som er citeret i Neh. 9. Den begynder således:

”Du, Herre, er den eneste; du har skabt Himmelen, Himlenes Himle med al deres hær, jorden med alt, hvad der er på den, havene med alt, hvad der er i dem; du giver dem alle liv, og Himlenes hær tilbeder dig”, v. 6.

Som det fremgår, så omtaler Ezra ikke Helligånden i disse indledningsord, men vi kan dog konkludere, at han kun kan bede sådan, fordi Guds Ånd bor i ham. Det samme gælder, når han i bønnen nævner, hvordan Gud altid har været med dem, og hvordan han igen og igen tilgav folket, når de råbte til ham. I bønnen omtaler han - med et tilbageblik over Israels historie – dog også direkte Guds Ånd, som var med dem hele vejen, og siger:

”Du gav dem din gode Ånd for at give dem indsigt og forholdt ikke deres mund din manna, og du gav dem vand til at slukke din tørst.. I mange år var du langmodig imod dem og talte dem alvorligt til ved din Ånd..”, Neh. 9:20, 30.

I den samme bøn kommer han ind på noget, de fleste ikke tænker på er Guds Ånds nærvær, men som jeg tror, må være det. I bønnen siger Ezra det således:

”I en skystøtte førte du dem om dagen og i en ildstøtte om natten, så den lyste for dem på vejen, de skulle vandre.. Skystøtten veg ikke fra dem om dagen, men ledte dem på vejen, ej heller ildstøtten om natten, men lyste for dem på vejen, de skulle vandre”, vers 12, 19.

Som vi nok husker, så fulgte denne sky- og ildstøtte det jødiske folk under hele deres vandring mod det forjættede land, og vi skal nu se på et vers, der viser, at det er herfra, Herren åbenbarede sig for dem:

”Herren vandrede foran dem, om dagen i en skystøtte for at vise dem vej og om natten i en ildstøtte for at lyse for dem; så kunne de rejse både dag og nat. Og skystøtten veg ikke fra folket om dagen, ej heller ildstøtten om natten”, 2. Mos. 13:21-22.

Herren vandrede med dem..! Umiddelbart tænker vi på, at det må være Herren Gud, altså Faderen, for det siger han jo igen og igen til dem. I 3. Mos. 26:13 siger han fx:

”Jeg er Herren jeres Gud, som førte jer ud af Ægypten..”.

Han siger altså, at han vil være med sit folk! Men hvordan skal vi så forstå, at han andre steder siger, at han ikke vil være det? I 2. Mos. 33:5 siger han endda:

”Vandrede jeg kun et eneste øjeblik (med) i din midte, måtte jeg tilintetgøre dig”, jfr. v. 3.

Hvad menes der? Vil han vandre med eller vil han det ikke? Svaret er: Jo, han vil være med dem, for han vil være til stede blandt dem ved sin Ånd, som vi har set et vidnesbyrd om, og ved sin Søn. Som et eksempel på det sidste står der i 2. Mos. 3, at Herren, der åbenbarede sig for Moses i tornebusken og siger: ’Jeg vil være med dig’, i virkeligheden er en, som kalder sig Herrens engel. Denne engel er dog ikke en tilfældig engel, for denne engel kalder sig selv – og er – Herren. Det er da også Jesus, som kaldes ved dette navn i GT. For, som vi husker, er han den samme, og hans løfte er stadig: Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. Og vi kan tilføje: Han er det ved Helligånden.

At det er således, vidner Jesus jo ganske tydeligt om, da han forud for sin himmelfart og i forbindelse med Helligåndens komme siger:

”Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer”, John. 14:18.

Læg mærke til, at da Jesus sagde, at Helligånden vil komme til dem efter hans bortgang, dvs. hans himmelfart, så siger han alligevel, at ’jeg kommer til jer’. Bemærk, at han også siger, at hans Fader også vil komme. Det betyder konkret, at så sandt som Helligånden er kommet til os og bor i os, så er det samme også tilfældet med Faderen og Sønnen, fordi de er ét. Dette henviser Jesus da også direkte til i det samme kapitel, som fx i vers 23, hvor han siger:

”Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal (sammen med Helligånden) komme til ham og tage bolig hos ham”.

Det samme ser vi da som førnævnt i eksemplet om Nehemias, hvor der står, at det er Guds gode Ånd, der vandrede foran dem i Skystøtten og Ildstøtten, for at lyse for folket og vise dem vejen, de skal gå, og give dem indsigt i Guds ord. Som det fremgår, giver Herren giver dem denne indsigt ved at tale til dem ud fra Skystøtten, som der står i salme 99:7. Et andet eksempel, hvor Herren ligeså tydeligt var tilstede blandt folket ved Helligånden, kan nævnes hans ’Shekinah-nærvær’, hvorved han åbenbarede sin herlighed i tabernaklet og senere tempel. Så vidt jeg kan se, er det altid Guds Ånd, der i første person også her åbenbarer Guds herlighed. Et eksempel på denne Shekinah-herlighed finder vi i 2. Mos. 40, hvor der fra v. 33 står, at da Moses var færdig med at opstille tabernaklet

”da dækkede skyen åbenbaringsteltet, og Herrens herlighed (Shekinah-nærvær) fyldte boligen; og Moses kunne ikke gå ind i åbenbaringsteltet, fordi skyen har lagt sig derover, og Herrens herlighed fyldte boligen”.

At det var Helligånden, der således fyldte boligen, ser vi bl.a. i NT, hvor eksempelvis Paulus forklarer, at det åndeligt set peger frem på den troende som Guds tempel, idet han siger:

”Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud’, 1. Kor. 5:19.

Det er altså Helligånden, der har taget bolig i de troende, som han tog bolig i det allerhelligste i først tabernaklet og senere tempel i den gamle pagt. Det er nemlig alene ved Ånden, at vi kan være og forblive hellige, og se den Guds herlighed, som apostlen Johannes omtaler med ordene:

”Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed”, John. 1:14.

Det er den samme herlighed, hvorved Gud åbenbarede sig ved sit Shekinah-nærvær i hans bolig i den gamle pagt. Ordet ’Shekinah’ betyder da også direkte oversat ’at bo eller at opholde’ sig, og således boede Gud da også på den måde i templet dengang ved sin Ånd, og således bor han blandt de troende i dag. Det er faktisk også det, der henvises til, når der står, at ’Ordet blev kød og tog bolig (ordret ’tabernaklede’) iblandt os’. Det er den samme Guds Shekinah-nærvær i hans bolig iblandt os, som apostlen Peter taler om, når han i sit første brev skriver, at ’herlighedens Ånd, Guds Ånd, hviler over (eller ’tager ophold hos’) jer’, 4:14.

Jeg kunne som førnævnt blive ved med at finde eksempler på, at Helligånden var til stede og virkede med i den gamle pagt, og åbenbarede Guds herlighed for de troende, som det er tilfældet i den nye. Men det, vi allerede har været inde på, er nok til, at vi forstår, at som Gud Fader og Søn helt fra begyndelsen har skabt verden, og siden været med sit folk, således har Helligånden også været til stede for at udføre Guds vilje, og skabt troen i mennesker, så de kunne blive frelst. Og som tidligere omtalt: Der, hvor Guds Ånd er, der er Faderen og Sønnen også til stede.

David har sagt det samme på denne måde:

”Ved mig talte Herrens Ånd, hans ord var på min tunge. Jakobs Gud talte til mig, Israels klippe sagde: [Du er] en retfærdig hersker blandt mennesker, en, der hersker i guds frygt.. Således har jo mit hus det med Gud..”, 2. Sam. 22:2-3, 5a.

Som vi ser i eksemplet, ser det ud til, at David forstod eller kunne ane, at Helligånden er ét med både Gud Fader såvel som med ham, der senere er åbenbaret som Guds Søn. Læg fx mærke til Davids vidnesbyrd i den ovenfornævnte tekst, hvor han først siger, at Guds Ånd har talt med ham, og siger så lige efter, at det samme er tilfældet med Jakobs Gud (altså Gud Fader) og Israels klippe (som i GT er en anden beskrivelse af Guds Søn). Igen ser vi, at Guds Ånd åbenbarer Faderen og Sønnen, da han talte til David, og dermed også til alle andre i den samme tro.

Tænk igen på Jesu vidnesbyrd i det tidligere citerede vers, hvor han siger, at han vil være til stede blandt de troende, selvom han tager tilbage til Himmelen. Betydningen er nemlig som førnævnt, og som jeg gentager her, at der, hvor Helligånden er, der vil Faderen og Sønnen også være til stede. Det er jo også baggrunden for, at Jesus lige efter siger til sine disciple, at vi skal komme og tage bolig i dem. At der forholder sig således, vidner om den fuldkomne enhed, der er mellem Gud Fader, Søn og Ånd.

Det er da også derfor, vi ud fra de mange bibelske beretninger kan se, at når der fx står, at Herren Gud er med sit folk for at hjælpe og beskytte dem, så er det tilsammen Herren, Gud Fader, Søn og Helligånd, der er det, også selvom der direkte kun er tale om den ene af dem. Læg fx mærke til de synonyme beskrivelser, der er nævnt i de følgende vers:

1. ”Jeg søgte Herren (Gud Fader), og han svarede mig og friede mig fra alle mine rædsler”, Salme 34:5.
2. ”Herrens engel (= Jesus i GT) slår lejr om dem, der frygter ham, og frier dem”, Salme 34:8.
3. ”De (= folket) snublede.. ikke. Dem ledte Herrens Ånd. Således ledte du (Gud) dit folk for at vinde dig et herligt navn”, Es. 63:14.

Som nævnt tidligere, så er det umuligt at forstå Guds treenighed med forstanden, for hvordan kan Herren på samme tid være tre og én? Derfor er der også mange, der fornægter denne sandhed, og den kan da også kun modtages i tro ved Guds Ånd. Vi forstår det ikke, men vi tror det, fordi Gud har åbenbaret det i vore hjerter ved Ånden.

Man kan måske bedst forstå, at Gud på samme tid er tre og én, ved at se på os selv, som Gud jo har skabt i sit billede. Bibelens vidnesbyrd er, at vi består af ånd, sjæl og legeme, som har hver deres funktion i os. Dvs. at vi består af tre adskilte dele, men di er dog alligevel kun én, og omtaler os selv med ét 'jeg'. At det forholder sig således, taler bibelen tydeligt om. Her kan vi fx bare tænke på Hebr. 4:12, hvor der står, at Guds ord sønderdeler (eller mere korrekt 'adskiller') sjæl og ånd. Mange andre tekster taler klart om, at når vi dør, så vil Gud tage vor sjæl og ånd op til sig i Himlen, mens vort legemet lægges i graven, indtil det atter skal opstå. Bibelens vidnesbyrd er altså, at vi på samme tid er tre og dog alligevel kun én, netop fordi vi som førnævnt er skabt i den treenige Guds billede. Derfor afspejles denne treenighed også i os, dog med den forskel, at Gud i sin treenighed har åbenbaret sig som tre adskilte personer, som Fader, Søn og Helligånd.

Som førnævnt forstår vi det ikke, men vi tror det, fordi Gud har åbenbaret det ved sin Ånd. En af vore kirkefædre har forsøgt at forklare Guds treenighed og deres særskilte virke på denne måde:

"Faderen bestemmer og befaler, Sønnen udfører og former, Ånden nærer og giver vækst..", s. 68.

Så vidt, som jeg kan se, stemmer det, der her er sagt, overordnet set også med bibelens vidnesbyrd af Guds treenighed. En anden har i forbindelse med fx alt det skabte sagt det således:

"Den hellige Gud.. har skabt alt gennem Sønnen ved Helligåndens hjælp", s. 65.

Det samme kunne vel siges om alt andet, fx også om selve frelsen. Det er Gud Fader, der frelser os ved sin Søn, og Guds Ånd gør dette frelsesværk levende i vore hjerter. Således har Gud altid har været med sit folk ved Sønnen og ved Ånden, og jeg kunne blive ved med at give eksempler på dette – men det bliver måske en anden gang.

I stedet vil jeg kun i stikord nævne Helligåndens virke i de troende ud fra det, der er omtalt i bibelen. Her får Helligånden ved følgende stikord bl.a. disse vidnesbyrd om sit virke og sin hjælp til de troende:

Han vidner om Gud, overbeviser os, viser og oplyser vejen, vi skal gå, taler til os og forhindrer, trøster, formaner, opmuntrer, tilkendegiver, udsender, tilskynder, åbenbarer, tildeler, helliger, oplærer, viser og oplyser vejen, vi skal gå, fører os af jævn vej, giver indsigt og kraft, uddeler nådegaver, bringer evangeliet, bevarer den skat, vi har fået, går i forbøn for os, osv. osv.

Når vi nu ved, at Helligånden altid har været med for at gøre det, der her er beskrevet, hvad betyder det så, at Jesus igen og igen talte om, at Helligånden (først) ville komme, efter at han er taget tilbage til Himlen? Det var dette spørgsmål, jeg nævnte, at jeg ville vende tilbage til. Og svaret finder vi faktisk i teksten, jeg indledte med, og hvor Jesus siger: 'Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft, og I skal være mine vidner.'. Helligånden, som vi har set, var der i forvejen og som allerede boede i de troende, vil altså komme for give dem kraft i deres tjeneste for Gud, så således, at de kan gøre det, Jesus har befalet. I denne tjeneste som Jesu vidner har vi fået forskellige nådegaver, som Paulus beskriver det i 1. Kor. 12, og nævner i den forbindelse derefter en række eksempler, som Helligånden giver den enkelte til fælles gavn, og siger derefter:

"alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave', v. 11.

I den gamle pagt var 'alt dette' forbeholdt de få, som Gud havde givet en bestemt tjeneste, som fx konger, præster, profeter og enkelte andre. Når vi læser GT, fremgår det ganske tydeligt, at de nævnte nådegaver til at tjene ikke blev givet til alle, som det vil blive givet alle i den nye pagt. Det er bl.a. dét, Peter vidner om i sin pinseprædiken, som vi læser om i Apg 2, og hvor han indleder talen med disse ord:

"Her opfyldes det, der er talt ved profeten Joel: Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød..". v. 15-16a.

Det er denne tid, vi lever i, og hvor er det vigtigt, at vi forstår, hvorfor Gud fandt det nødvendigt at udruste de troende i hans tjeneste for i Åndens kraft til at gå ud i verden med evangeliet om ham. Det kræver hans kraft at gøre det, han har befalet os til at gøre, for at hans hus må blive fyldt, som han har sagt. Vi ønsker, at hele verden må høre evangeliet om Jesus, så det hører, at

”Ånden og bruden siger ’Kom!’ Og den, som hører, skal sige: ’Kom!’ Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt”, Åb. 22:17

Amen!